

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9550 van 4 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2008 heeft ingediend om de schorsing en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 september 2007 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HEBBELINCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster diende op 30 juni 2006 een asielverzoek in. Deze aanvraag werd op 27 maart 2007 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen middels een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 10 juli 2007 verworpen in toepassing van artikel 39/59 § 2 tweede lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 september 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 2 januari 2008 aan verzoekster werd betekend, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing:

Op 10/07/2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 28/03/2007

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid.

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de huidige vordering. Verwerende partij betoogt dat een eventuele schorsing of nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoekende partij niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven. De schorsing of nietigverklaring van het bevel wijzigt de verblijfsituatie van verzoekende partij niet en na vernietiging van dit bevel zal een nieuw bevel ter kennis moeten worden gebracht.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) in toepassing waarvan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Verwerende partij beschikt in deze slechts over een gebonden bevoegdheid om de vreemdeling, die niet als vluchteling is erkend en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus

werd geweigerd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit betekent niet dat verzoekende partij steeds automatisch zijn belang zou verliezen om de wettigheid van een dergelijk bevel te betwisten. Er zijn gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (R.v.St. nr. 129.004, 9 maart 2004).

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel werpt verzoekster de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. In casu toont verzoekster wel aan dat zij in België nauwe gezinsbanden, in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M., heeft doch toont zij niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing (R.v.St. nr. 139.107, 12 januari 2005). Voornoemde gezinsbanden bestaan enkel uit haar twee kinderen, waarvan het oudste kind slechts anderhalf jaar is, en uit haar echtgenoot, eveneens met de Pakistaanse nationaliteit, die in België een precair verblijf heeft op basis van een nog hangende procedure in toepassing van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat haar regelmatig verblijf in België, ingevolge het arrest van de Raad, op 10 juli 2007 is verstreken en dat zij zich vanaf die datum in illegaal verblijf bevond. Luidens artikel 8 E.V.R.M. heeft eenieder recht op een gezinsleven voor zover er geen wettelijke bepalingen zijn voorzien die hieraan beperkingen stellen (R.v.St. nr. 159.485, 1 juni

2006). Verzoekster, van Pakistaanse nationaliteit, is onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Vermits de asielprocedure van verzoekster definitief beëindigd werd door het arrest van de Raad d.d. 10 juli 2007, waarbij haar beroep tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd verworpen op basis van artikel 39/59 § 2 van de Vreemdelingenwet dient zij te voldoen aan de voorwaarden tot binnenkomst in het Rijk van artikel 2 2° van deze wet.

Het huwelijk met de heer M. K., die hier ingevolge zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden legaal verblijft, stelt verzoekster niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten (R.v.St. nr. 104.270, 4 maart 2002). De in artikel 2 2° van de Vreemdelingenwet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Aldus wordt er in dit artikel een doel nagestreefd dat is voorzien als een mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven en privé-leven. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St. nr. 99.581, 9 oktober 2001).

Bovendien blijkt uit geen enkel stuk uit het administratief dossier dat België de enige plaats is waar verzoekster en haar echtgenoot, die beiden de Pakistaanse nationaliteit hebben, en hun kinderen een normaal gezinsleven kunnen leiden. De bestreden beslissing sluit ten slotte ook niet uit dat verzoekster, na eenmaal het Rijk te hebben verlaten, overeenkomstig de toepasselijke Belgische wetgeving kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, er kort verblijf te houden of er langer te verblijven. De tijdelijke scheiding van verzoekster en haar gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Uit de voorgaande overwegingen blijkt dat de bestreden beslissing artikel 8 E.V.R.M. niet schendt. Het middel ontleend aan de schending van artikel 8 E.V.R.M. is aldus niet gegrond.

De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.